

Και δίχως Κοινοβούλιον,
πρὸ πάντων τὸν 'Ιούλιον,
δὲν εἶναι προκοπή.

'Απεσταλμένους τάχιστα νὰ στείλῃς κ' ἀποστόλους
πέραν σ' τῆς γῆς τοὺς πόλους,
πρὸ πάντων στὸ Βασίλειον,
ποῦ λάμπει μὲ τὸν ἥλιον
ἀπὸ τὸν νότον ὅλον
κλεινὸν κ' φωτοβόλον.

'Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρώτησα: καὶ ποῖον εἶν' ἔκεινο,
ἐμπρὸς στὸ μεγαλεῖον τοῦ τῆν κεφαλῆν νὰ κλινοῖ;
καὶ μ' ἀπεκρίθησαν αὐτοί: κέεται μακρὰν τῆς Κίνας,
κ' ἔχει κλεινὴν πρωτεύουσιν τὰς ρωταίνας 'Αθήνας.

Καλεῖτ' Ἑλλάς, Ρωμαιοῖο, πρὸς δὲ καὶ Ρωμοσύνην,
σὲ τοῦτο θάλλει κότινος καὶ δάφνη καὶ μυρσίνη.
Περίεργον... δὲν τὰκουσα, μήτε ποτὲ τὸ γ' ἠγνώρισκα...
κρῖμα ποῦ κάνεις, Τσεουσί, καὶ τὴν Ἀυτοκρατορίσκα.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ καὶ σὺ ν' ἀκούσης στὸν αἰῶνα
γὰ κἄποιοι Παρθενῶνα,
ποῦ πάγκαλος κ' αἰώνιος κ' ἀθάνατος μαρμαίρει;
τούλάχιστον δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης γὰ τὴν Μαίρη,
τοῦ Δικαίου τὴν υἱατὰς, ποῦ πῆγε κ' ἀυτοκτόνησε,
καὶ μετ' αὐτὸ τὴν μνήμην τῆς κ' ἔκειναι διακίνησε;

Δὲν ἔκουσες καὶ σὺ ποτὲ τῆς δόξης τὴν φωλιά,
ποῦ τὴν γεραίρου χρόνος;
δὲν ξέρεις μήτε τὴν Ἑλλὰ
καὶ μήτε τὸ Κορδόνι;

Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, Κογγύ-τσε τετιμημένε,
νὰ ξεραθῆς, μοῦ λένε.
Τούλάχιστον δὲν ἔκουσες γὰ τὸν Σαντζ, καυμένη,
γνωστὸ κατσκοκλέφταρο σ' ἕλη τὴν οἰκουμένη;

Τούλάχιστον δὲν ἔκουσες μήτε γὰ τοὺς Σκουμπραῖους,
μήτε γὰ τοὺς Ταγκόνδεσ, λεβέντδεσ ὠρῶν,
καὶ γι' ἄλλου Συναγματικῶς, ποῦ μὴ γὰρ περνοῦν,
'ὄρισκονται καὶ καλόγεροι καὶ τοὺς φιλοζήνοῦ;

Καὶ σὰν δὲν ξέρῃς, Σεβαστή,
τῶν Συναγμάτων τὴν γνωστή
καὶ ἔκουσμένη μάννα,
πρῶτη γλωσσικοπάνα.

Καὶ σὰν δὲν ξέρῃς σὰν κ' ἔμας
τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων,
πῶς ἔχεις μοῦτρα καὶ τολμῆς
νὰ κάθασαι στὸν Θρόνον;

Ἐῶπικ λοιπὸν καὶ μὴν ἀργῆς,
κάμε γενναίον θῆμα,
προτὸ νὰ γίνῃς τῆς ὀργῆς
τῶν ὑπικίων θῆμα.

Κι' ἂν θέλουν οἱ Κινεῖοι σου Συναγμάτα καὶ πῶτα
'εἴκεινο τὸ Βασίλειον νὰ πᾶνε πρῶτα πρῶτα.

Σὲ τοῦτο πρόσωπε καὶ σὺ,
τὸ διαπρέρουν Κηρισσοί,
τὸ διαπρέρουν Πισσοί,
κ' ἄλλα ποτάμια πρὸ καιροῦ
χωρὶς σταλαγματιὰ νεροῦ.

Κι' ἔνας Κινεῖος ὁ Τοῖν-Τὸν μακάριος ἔκει
πρὸ χρόνον κατοικεῖ.

Καμπόσιοι μὲ τὸ Σύνταγμα παχάινουν σὰν κάπνοες
κ' ἄλλοι παθάνουν γὰ θεσμοὺς ὡς εἶδος στομακῆκος...
εἶναι στὸ Κοινοβούλιον καὶ δύο τρεῖς ἴστωνες,
ὁ Ρέπουλης, ὁ Γούναρης, ὁ Πρωτοπαπαδάκης.

Σταττε λοιπὸν ἀποστολεῖς σ' τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
νεοκαὶ τοῦ Συναγματος νὰ μάθουν τὴν συλλάδα,
καὶ συλλογίσου τί χαρὰ καὶ θράσος πολὺς
ὄταν καὶ σὺ τὴν ἐκερῖν κηρύξης τῆς Βουλῆς,
καὶ κράξης κατὰ Σύνταγμα στὸς γύρω κοινοδατοῦς
πῶς βλέπετε μ' εὐχρίστησιν τοὺς Βουλευτὰς τοῦ κράτους.

Τοιαῦτα κ' ἄλλα σοβαρὰ
εἶπαν σ' ἔμένα τὴν κυρὰ
θνήκοντες Ἀυτοκράτορες
καὶ σεβαστοὶ προπάτορες.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ἡ Τσεουσί
Σύνταγμα θὰ σὲς δώσῃ,
ποῦ κάνει τὴν κοιλὴν θουσί
καὶ δίνει νοῦ καὶ γῆμισι.

Κάθοδος Μανδαρινῶν μέσ' ἀπὸ τὸ Πεκίνον.

Κινεῖοι τρεῖς εἰς τὰς κλεινάς ἦλθαν ἐκ τοῦ Πεκίνου,
κ' ὁ Φασουλῆς σὰν εὐγενῆς
τοὺς ὑπεδῆθη προσνήσι,
καὶ τοὺς ὠμίλησε πολλὰ διὰ φωνῆς ἔρινον.

Φ.—Καλῶς μὲς ἦλθατε καὶ σὲς, τοῦ Κομφουκίου θρέμματα,
'στῶν Συναγμάτων τὴν πηγὴν, ὅπου δὲν ξέρετε ψέμματα.
Μετὰ χαρῆς ἐμάθαμε Συναγμάτα πῶς θέλετε
κ' ἀπεσταλμένους στέλλετε
νὰ ἔρῳνε τὰ καλλίτερα μῆπως κ' ἡ φίλη Κίνα
πολιτισθῇ μ' ἔκεινα.

Καλῶς ὄρισται καὶ σὲς μὲ τούτῃ τὴν κοισίδα
'στῶν νόμων τὴν κοιτίδα.

Μεγάλος ὁ Κομφουκίος καὶ τὰ διδάγματά του
κ' ἐγὼ βεβῆως ἐκτιμῶ τὴν Ἐξουσίαν σου,
πλὴν ὅλα μηδεὶνίζονται ἔμπρὸς στῶν Ρωμηδῶν τὰ πράγματα
καὶ τὰ σοφὰ Συναγμάτα.

Κι' ὁ γερὰρος Κομφουκίος, κ' αὐτὸς ὁ μακαρίτης,
μεγάλος ἐγρημάτισε τῆς Κίνας κυβερνήτης,
καὶ θεοκίον ἱστορικῶς πῶς τότε κοινοδατοῦ,
μεταρρυθμίσεις ἤθελε κ' αὐτὸς σὰν τὸν Κορράτην,
ὅμως ἀντίδρασις σφοδρὰ πολὺ τὸν στενοχώρησε
καὶ σὰν τὸν Κόντε μὴ φορὰ κ' ἔκεινος ἀπεχώρησε.

'Ἐτσι τελειοῦν πάντοτε μὲ τὰς ἀποχωρήσεις
σοφὰ μεταρρυθμίσεις.

Αὐτὸ τὸ τέλος πάντοτε τῶν μεταρρυθμιστῶν,
ἔτσι καὶ τὸν Κομφουκίον, τὸν ὄντως θαυμαστόν,
ἀπὸ τὴν αἰγλήν τῆς Ἀρχῆς ἀδικῶς τὸν ἐρίζατε
καὶ μόνον μετὰ θάνατον Θεῶν τὸν ἐκηρύσσατε.

Κι' ἐδῶ τοῦ κράτους σταματᾷ καὶ παύ' ἡ λειτουργία,
καὶ κυβερνᾷ πρὸς τὸ πικρὸν
Πρωθυπουργὸς ἀποχωρῶν,
ἀλλὰ κ' ἐν ἐνεργείᾳ.

Τιμὴ μεγάλη καὶ γὰ σὰς, μὰ καὶ γὰ τὸνομά μας,
πῶς ἦλθατε νὰ μάθετε καὶ σὲς τὸ Σύνταγμα μας.

Μή θεωρίας θέλετε μέσ' στ'ων θεσμών τήν γήν,
σπουδάσατέ το πρακτικώς μέ τήν εφαρμογήν.

Μέ' θεωρίας θέλετε σ'τήν πάγκοινον πατρίδα,
πού πάντα πολιτεύεται μέ πνεύμα πρακτικόν,
κι' αν σας τραβήξουν εξαφνα σ'τό δρόμο τήν κοιτίδα
και τουτο θάνακι νόμιμον και Συνταγματικόν.

Μέ πράξιν νά τώ μάθετε
κι' ό,τι και σεις αν πάθετε
νά ζερατε, καί μένοι,
πώς Συνταγμα σημαίνει.

Μή ζηήτε θεωρίας σ'των κρατών τώ περιόλι,
κι' αν τώ χέρι τώρ' απλώσω σ'τό δικό σας πορτοφόλι,
μή γι' αυτό κανείς φρουζήν,
θάνακι Συνταγμα σ'τήν πράξι.

Κι' αν μια' μέρα μου κανήνη ζένην γήν νά κατακτήσω
και νά τήν καταπατήσω,
του Συντάγματος και τουτο θέν' εφαρμογή και πράξι,
και τούς κύλους μου ποτέ σου μήν τολμήσης νά ταραξήσι.

Κι' αν ο διαβόλος σας πάρη μέσ' σ'τά θειτα μας τά μέρη
και πατέρα και μητέρα,
κι' αν ταυτά σας εις τώ χέρι
σας τά δώσουν καμια' μέρα,
στείλετε γιά νόμων δαγμα τ'ονα κι' άλλο σας αυτί
σ'την μεγάλη Τσουτσι σας, που Συντάγματ'ι ζησει.

Κι' αν αυτός σας στηλιερώνη κι' αν έκεινος σας κλωτσή,
κι' αν σας κάνουνε τ'εαρζινα,
κι' αν μέ μουτρα σαν πατσά

επιστρέψατε σ'την Κίνα,
μή ξεγανάτε, Κινέζοι,
πως τώ Συνταγμα δέν παίζει.

Μή κανένας σας γελή,
μή μέ λήη παπαρδέλα...
κόποις κ'ώγαται τά καλά
και δέν είναι παίζε γέλα.

Φαουτσά τ'ου φάου σί,
τρώω γώ, δέν τρώς έσύ,
φάου τ'ου χάου γώ,
τρώς έσύ, δέν τρώω γώ.

Νά τώ Συνταγμα τού κράτους μέ θεό λέξεις νά τις σέπειται,
κουτομήδες, μαζέταις.

Νά τώ Συνταγμα, που βγάει Κομμουνικούς εξαίρετους,
Περικλήδες, Περικλέτους.

Νά τώ Συνταγμα, που φέρνει τούς αιώνες τούς χρυσούς,
κι' οι μισοί μοχθούν νά δουξουν άρον άρον τούς μισούς,
και μισούνται κι' άλλαξουν
μέ προγράμματ' άλλαγης,
και μιλου' στους έκλογους
και τήν πίστι των άλλαξουν
και ταυτά των άλλαξουν,
και πριν πέσουν από χέρι νομοφύλακος κομμένα
τά σφαλου'ν άλλαξιμένα.

Έκλογών σεληνησμός,
χασομέρηδων δρασμός,

πρὸς ρεμούλας ὀργασμῶς,
γὰρ τὸ Κεντρικὸ κινήσιμόν,
γὰρ παρὰ παρορυσμῶς,
γὰρ κοιλιά φαντασιῶν
καὶ γὰρ λόγιζα φρενακιῶν,
τοῦτο λέγεται θεσμός.

Εἰς τὸ Σύνταγμα πιστεύω καὶ σὲ τοῦτου τὰ Κουβέρνα,
σ' ὄλους τοὺς λαοπροβλήτους καὶ σ' ὅτι πίνω καὶ σ' ὅτι κίρνω,
σὲ προγράμματα μακρὰ καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν,
καὶ ὅταν ἔρχωντ' ἔλλογαὶ καὶ εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν.

(Ἐνθ' καὶ οἱ τρεῖς καὶ ὁ Φασουλῆς μιλῶν Κινεζικὰ
λεκάνη μὲ βρωμόνερα τοὺς λούει ἔσφρηκά.)

Φ. — Τοῦ Κομφουκιῦ θρέματα, δοῦσατέ τὸν Κύριον,
ποῦ καὶ ἄλλο νέον ἴδατε Συναγάγματος τεκμήριον.

(Βαστώντας ἀπὸ τῶν καὶ ἄλλο χερί
τοὺς Σίνας, ποῦ τοὺς δρόσισαν νερά,
τοὺς πῆγ' σ' τὸν Κορριάτη τὸ ζεστέρι
καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐδέχθη σοδρά.)

Οἱ τῶν Σινῶν ἀποστολεῖς καὶ ὁ Κερκυραεὺς ὁ πολὺς.

Φ. — Σὰς χαιρετοῦν, Πρωθυπουργέ, τρεῖς πῶτοι Μανδαρίνοι,

τὸ Σύνταγμα μας ἔλανε νὰ μάθουνε καὶ ἐκεῖνοι.

Κιν. — Μιντζίμιντζι τζιντζιμιντζι τσοῦ φέου φάου φά.

Φ. — Ρωτοῦν ἂν ἐπεράσατε καλὰ σ' τὴν Αἰδηψό.

Κιν. — Νισάρ νισάρ ντουκάτ...

Φο. — Αὐτοί, καλῆ φωνάζουσε σὺν γάτσι.

Φ. — Ρωτοῦν ἂν ἐπεράσατε καλὰ καὶ σ' τῆς Δουκάτσι.

Φο. — Εὐχαριστῶ, πολὺ καλὰ...

Φ. — Χαίρων καὶ αὐτοὶ γὰρ τοῦτο.

Φο. — Εἰπήτε τοὺς πῶς δὲν μπορῶ νὰ χάνω καὶ μενοῦτο.

Κιν. — Τσοῦμ πνίγ ντουλειά...

Φ. — Βλέπων καὶ αὐτοὶ πῶς ἡ δουλειά σὺς πνίγει.

Φο. — Ἐχομε καὶ γυμνάσια καὶ ὁ πόλεμος ἐπείγει.

Κιν. — Τσοῦν κὰν φιγοῦρ Θεοτοζέ.

Φ. — Λένε πῶς κάποτε σοῦξ,
καὶ ἡ χῆρα τῶν ἡ Τσοουτσι νὰ μάθῃ τάρκα θέλει
πότε θ' ἀποχωρήσετε...

Φο. — Γι' αὐτὸ νὰ μὴ τὴν μέλη.

Κιν. — Τσοῦμ ντίς φάμ τσοῦμ κράτ κλεις
Τσοουτσι τσιν Ροῦμ λεῖς.

Φ. — Σὺ τὸ κράτος κλέισε,
δὲς μας μάμ, τσισί,
τοὺς Ρωμοὺς ἐλέησε
καὶ τὴν Τσοουτσι.

Φο. — Καὶ τάρκα σὺς παρακαλῶ σ' τὴν Γκέτσια νὰ πάτε
καὶ ἔκει νὰ μὲ προσμένετε καὶ νὰ μὰς ἀγκαπᾶτε.

Ἡ τρεῖς ἡ τῶν Σινῶν καὶ ὁ τοὺς ἀρεθμοὺς κινῶν.

Ἦγγαν καὶ σ' τὸν Σιμόπουλο τὸν πάνυ
τῶν φόρων νὰ σπουδάσουν τὰ συστήματα,
καὶ ἐκεῖνος περιποίησι τοὺς κάνει
καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διηρ καὶ μαθήματα.

Τοὺς εἰδείξε καὶ τρεῖς λιμοκοντόρους,
τοὺς ἀνοίξε τὰ μάτια γὰρ τοὺς φόρους,
καὶ μὲ χαρὰ τῶν ἀκούσαν μεγάλην
πῶς φόρο καὶ στοὺς αὐλοὺς εἶχε δάσει.

Καὶ ἐγὼ τιμῶ, τοὺς εἶπε, τὸν ἀστέρα,
ποῦ πλοῦτισε μὲ γνώσεις τὴν πατρίδα σας,
μὰ κέρμα ποῦ δὲν μένει ἔδω πέρα
γὰρ νὰ φορολογήσω τὴν κοιτάδα σας.

Εἶπε τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς τοὺς τρεῖς στενοκεφάλους
καὶ ἐκεῖνοι τὸν χαιρέτησαν νὰ πῶνε καὶ στοὺς ἄλλους,
μὰ μόλις ἔγῃκαν ἔλαθαμοι σ' τὸν καθαρὸν ἀέρα
ἐν' αὐτοκίνητο γοργὸ τοὺς κόβει πέρα πέρα.
Καὶ ἡ Τσοουτσι κατέλασα καὶ πάλιν τὴν Αὐλήν
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔστειλε νέαν ἀποστολήν.

Καὶ ὁ ζύλιος γλωσσολογῆς, ὁ καὶ ἐν παικτικῶς μὴ παίζων,
αὐτοὺς τοὺς στίχους ἐγραψέ σ' τὸ μνημεῖον τῶν Κινέζων:
Ἐνθάδε κεῖνται τρεῖς σοφοὶ τῆς Κίνας Μανδαρίνοι,
Ρωμῶν σπουδάζοντες θεσμοὺς
καὶ Συναγμάτων ὀρισμοὺς
καὶ ἔνεκα τούτων καθ' ὅδον κοπόντες ἐν εἰρήνῃ.

Τὶ μνημόσυνο καὶ ἐκεῖνο γὰρ τὸν Τουρλεντέ τὸν νέο,
τὸν Ἀρκάδα τὸν γενναῖο.

Μὲ καμπόσα παλληκάρια,
ποῦ φανήκανε λεοντάρια,
μέσα σ' τὴν Μακεδονίαν ἔβηκε τάρκα ζηλεμένο
καὶ μὲ δάφνας σκεπασμένο.

Καὶ τοὺς ἥρωας τοὺς νέους ἕνας λόγος στεφανώνει
τοῦ παιδιοῦ τῆς Ἀρκαδίας Χαραλάμπη Παπαντωνῆν.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σενιστῶ σ' τὴν νεολαίαν τὴν Κυπριακὴν τὴν Μοῦσαν
Ἰωάννου τοῦ Περγίου, τὴν ἐν οἴστῳ μελωδοῦσαν.

Ἰτε σ' τὴν Ἀκαδημίαν τὴν Βιομηχανικὴν
Ἰθωνος τοῦ Ρουσοπούλου, τὴν εἰς ἔργα θετικῶν,
καὶ γλυκόμετρ' ἀνιμνετε προφανῶς μοναδικὰ
καὶ περίφημα σαπούνα, πρῶτ' ἀπολυμαντικὰ.

Οἱ Διήμαρχοι τῶν Ἀθηνῶν, πολὺ τιμῶν διδίων,
τὴν δρᾶσιν τῶν κατὰ καιροὺς Διημάρχων περικλειῶν,
Γεωργῆς Παρασκευοπούλου, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δήμου,
διὰ γραφίδος ἐγράψε τὰ μάλιστα δοκίμου.